

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DRIEMAAL MURRAY

N° 2744

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Driemaal Murray

HOOFDSTUK I

DE BANKIER MURRAY

Het scherm was gevallen over het tweede bedrijf van een stuk van Galsworthy, in het Gaiety teater aan het Strand en een hartelijk applaus van de goedgevulde zaal bewees de schrijver, die in een kleine loge naast het toneel zat en de direktie van de kleine schouwburg, dat de zaak goed marcheerde en dat men van een succes mocht spreken.

Voor het derde bedrijf was de schrijver niet bang : hij was er van overtuigd dat het succes nog groter zou worden en de direktie, een kleine, gitzwarte man,

wreef zich tevreden de handen.

Het was nu pauze en vele bezoekers stonden op, om iets te gaan gebruiken in de grote foyer.

In een loge, schuin tegenover het toneel, zaten twee heren in avondkostuum, die bij de suppoosten en ouvreuses vrij goed bekend waren. Het waren Lord William Aberdeen en zijn sekretaris Charles Brand, die hier hun vaste loge hadden en maar zelden 'n première oversloegen.

Al veel blikken hadden zich gewend

naar het ernstige, regelmatige gezicht van Lord Aberdeen.

Men kende hem wel, of men had althans horen spreken van de filantroop, door velen een zonderling genoemd, die heel eenvoudig leefde, in zijn klein huis aan de Cromwellstreet, alleen maar in gezelschap van z'n sekretaris, een enkele bediende en zijn chauffeur.

Ook was er een kok, die wijd en zijd vermaard was, een Italiaan, maar deze woonde niet in het huis. Men wist nog wel meer bijzonderheden van het leven van Lord Aberdeen en het was algemeen bekend, dat hij ieder jaar enorme sommen weggaf aan liefdadige instellingen.

Wat echter niet iedereen wist, was dat hij er heel vaak met zijn sekretaris op uittrok, om in de armste wijken van Londen persoonlijk rond te gaan en daar de armen, werklozen, ongelukkigen, gebrekkigen en onrechtvaardig behandelenden te helpen, niet alleen met geld, maar ook met goede raad, met een kleine betrekking hier, opname in een sanatorium daar.

Men kende hem in White Chapel zowel als in Houndsditch, in het East End, zowel als aan de haven.

Men sprak ook over het nieuwe renpaard van mylord, dat zou meelopen in de aanstaande Derby en dat hele goede kansen scheen te hebben; over de gouden beker, dezer dagen door Lord Aberdeen uitgelooft voor de winnaar van de zellwedstrijden van Cowes, over zijn liefde voor bijna alle takken van sport, die hij zelf ijverig beoefende en vooral over zijn koelheid tegenover vrouwen, die men moeilijk kon begrijpen van een nog jonge man, rijk, volkomen gezond, knap van uiterlijk, geestig, die de hele wereld al gezien had en die aan niemand enige verplichting had.

Men zag hem maar zelden in gezelschap van een vrouw, ofschoon hij kennissen in overvloed had, die echter zeer zelden vrienden werden.

De raadselachtige koelheid van Lord Aberdeen hield de meesten op een afstand. En toch was hij een graag geziene gast in de salons van de upper-ten,

toch miste men hem zelden op de grote, jaarlijks terugkerende bals van de Minister-President en van de verschillende Ambassadeurs en toch was hij lid en vice-president van een van de grootste clubs van Londen, de Windsor Club en hij was ook pertinent niet wat men gewoonlijk een mensenhater noemt.

Hij had een heel goed oordeel over muziek, toneel en schilderkunst, hij speelde zelf uitstekend viool en bij de enkele gelegenheden, dat hij zich had laten horen, bleek het, dat hij over een prachtige bariton beschikte, vol diepte en warmte.

— Ik geloof dat er weer veel over je gebabbeld wordt, Edward, zei, nadat de beide heren na het vallen van het doek enige tijd over de waarde van het stuk van Galsworthy hadden gesproken, de sekretaris Brand op zachte toon tegen Lord Aberdeen.

— Hoezo? vroeg deze onverschillig.

— Wel, de dames steken de hoofden bij elkaar, kijken hierheen en fluisteren onder elkaar.

Even dwaalden zijn scherpe, grijze ogen over de hoofden van de babbelgrage dames. Maar tenslotte bleven zij rusten op een knappe vrouw, in een prachtig avondtoilet van zwarte zijde, sterk gedecolleteerd en dat haar fraaie, blanke armen bijna helemaal vrij liet. Zij zat in een loge, op dezelfde hoogte als Lord Aberdeen en zijn sekretaris, maar dichterbij het toneel. Naast haar zat een krachtig gebouwde man, met een zwarte puntbaard, naar de Franse mode geknipt en doordringende, donkergrijze ogen, die nu en dan bruin leken.

Hij kon ongeveer vijftig jaar zijn en zijn hoofd werd nog slechts omgeven door een krans zwart haar, terwijl zijn schedel zo glad was als een biliartbal. In het midden van zijn overhemd schitterde een diamanten knoopje en ook aan zijn vingers fonkelde het. Het was een regelmatig gezicht, maar een prettig gezicht was het zeker niet.

De blikken van Lord Aberdeen dwaalden van de vrouw naar de man en wie hem op dat ogenblik goed had bekeken,

zou een flauw glimlachje op zijn gezicht hebben kunnen ontdekken. Hij boog zich direkt naar Charles Brand over en fluisterde hem toe :

— Mijnheer Adolph Murray heeft vandaag weer een prachtige zet gedaan, hoor ik.

— Ja, de beurs stond er versteld van, antwoordde Brand. Het was een sluwe zet, het was waarschijnlijk niet helemaal eerlijk, maar het was geniaal bedacht.

— Juist, de bankier Murray is een geniale schobbejak, bevestigde Lord Aberdeen kalm. Ik weet, dat hij 'n paar financiële streken op zijn debet heeft, die een ander, minder sluw dan hij, waarschijnlijk met de strafrechter in aanraking zouden hebben gebracht. Ik bewonder zijn slimheid, ik haat zijn inhuligheid, zijn schraapzucht, zijn wreedheid tegenover zijn schuldenaars en de manier, waarop hij alles en iedereen onder de voet loopt om zijn doel te bereiken. Nu, morgenochtend zal onze man niet zo trots en verwaand om zich heen kijken als op dit ogenblik.

— Je blijft dus bij je plan ?

— Ongetwijfeld. Ik heb de nodige werktuigjes al klaar gezet en wij hoeven niets anders te doen dan ze even te gaan halen.

De deur van de loge, waarin Adolph Murray met zijn vrouw zaten, ging open en een nog jonge man stapte naar binnen, keurig gekleed, met een lang, knap gezicht, waarin donkere ogen schitterden. Hij boog diep voor mevrouw Murray, schudde de bankier de hand, boog zich iets voorover, waarbij hij met de handen op de leuning van de beide fauteuils steunde en begon met het echtpaar te praten.

Lord Aberdeen bestudeerde met de grootste aandacht de gelaatstreken van deze drie mensen. Toen begon hij weer, op dezelfde zachte toon :

— Men zegt, dat Humphrey Aucland de minnaar van die mooie vrouw is.

— Zij zijn bijna altijd samen en hij is een trouw bezoeker in het prachtige huis in Malden Lane.

— Waar wij vannacht ook een bezoek gaan brengen, al is het dan niet terwille van de schone ogen van mevrouw Adèle Murray, maar meer terwille van de goedgevulde brandkast van haar man.

— Zij is vanavond nogal bleek, vind ik, maar het doet geen afbreuk aan haar schoonheid.

— Een hartstochtelijke, ondernemende en vastberaden vrouw, zei Lord Aberdeen zacht, terwijl zijn grijze ogen bleven rusten op het knappe, bleke gezicht van Adèle Murray, ik geloof niet, dat het een gelukkig huwelijk is, nietwaar ?

— Dat zegt men. Zij geeft heel veel geld uit, hij geeft het haar niet graag, hij moet er een minnares op nahouden, niet veel zaaks, een korste of iets dergelijks en zij gaan ieder hun eigen weg.

— Waarom scheiden zij niet ? vroeg Lord Aberdeen weer.

— Dat is meer, dan ik je zeggen kan, misschien wel, omdat ze dan van de wal in de sloot zou raken. Zij heeft absoluut geen fortuin van zichzelf en haar echtgenoot is er zeker de man niet naar, om zich in geval van scheiding een greintje om haar te bekommeren. Maar zeg nu eens of je van plan bent het derde bedrijf ook te zien ?

— Natuurlijk. Het stuk is werkelijk goed en wij hebben beslist geen haast. Wij moeten toch wachten tot de bedienden althans naar bed zijn en dat zal wel niet voor twaalf uur zijn. Als mijnheer Murray buitenshuis soupeert, zelfs al is hij in gezelschap van zijn vrouw en van Aucland, dan gebeurt het herhaaldelijk, dat zij niet voor twee uur 's nachts thuis komen en het wordt ook wel eens later ook.

De beide mannen spraken nog enige tijd fluisterend verder en toen ging het doek weer op. Het derde bedrijf was begonnen.

Om half twaalf viel het doek voor de laatste keer en direkteur en schrijver mochten tevreden zijn ; het succes was onbetwistbaar groot geweest, men zou zeker op een « run » van een half jaar kunnen rekenen.

Lord Aberdeen en Brand waren opge-

staan en wierpen onwillekeurig nog eens een blik op de loge van de Murrays.

Aucland was op zijn plaats blijven zitten en vertrok nu met de bankier en zijn vrouw. In de vestiaire zorgde Lord Aberdeen, dat hij dicht achter de bankier bleef en hij verliet de schouwburg op maar een paar passen afstand van de man, wiens huis hij die nacht wilde bezoeken...

En hij zag hoe Murray met zijn vrouw

en Aucland in een prachtige auto stapten, die daarna wegreed in de richting van Piccadilly.

Hij keek de auto even na en wendde zich glimlachend tot Brand met de woorden :

— Zie je wel, hij gaat niet naar huis Kom, Charles, ga mee. Lord Aberdeen werpt zijn huid af en wordt voor het ogenblik weer eens John Raffles.

HOOFDSTUK II.

DE MISLUKTE INBRAAK

De twee mannen liepen het Strand af, tot zij Charing Cross bereikten en wenkten daar een taxi, die hen tot aan het begin van de Cromwellstreet bracht. Zij stapten uit, liepen nog een honderdtal meters verder, sloegen de Cromwellstreet in en stapten toen een klein, maar prachtig huis binnen, nadat Raffles de deur met zijn huissleutel geopend had. In de hall brandde licht en dadelijk stapte een oude bediende, met spierwit haar, op Raffles toe, om hem overjas en hoed af te nemen.

Maar Raffles weerde hem zachtjes af en zei vriendelijk :

— Laat maar, Gaston, ik denk dat wij nog uitgaan, je kunt wel naar bed gaan.

— Zal mylord niet souperen ?

— Dat zullen wij buitenshuis doen, Gaston, ga maar slapen.

— Dan wens ik mylord goede nacht, zei de bediende.

— Goede nacht, Gaston, antwoordde Raffles en hij keek de oude man vriendelijk na, toen deze wegliep.

Hij gaf Charles Brand een wenk en beiden gingen de eikenhouten trap op aan het einde van de hall en gingen, op het portaal van de eerste verdieping gekomen, 'n luxueus gemeubileerde slaapkamer binnen. Raffles sloot zorgvuldig de deur, maakte licht, opende een muurkast, die vol kleren hing, schoof er enige van opzij en had na enig tasten een kleine knop in het houtwerk gevonden, waarop hij drukte.

Met een zacht geluid sprong een deurtje open in de zijwand van de kast en uit de gevormde opening haalde Raffles een kleine, leren tas te voorschijn, die hij met een riem om zijn schouder kon hangen en met zijn regenjas kon bedekken. Hij opende de tas en bekeek goedkeurend de inhoud, die bestond uit een aantal fijne inbrekerswerktuigen : de vinding van de Grote Onbekende zelf, en die hem al dikwijls grote diensten hadden bewezen. Hij sloot de tas opnieuw, hing ze om, sloeg een wijde regenjas om, drukte zich opnieuw de hoge hoed op het hoofd en zei :

— Ik ben klaar, Charles.

De beide mannen verlieten het huis weer.

Het was bijna half één toen zij weer op straat stonden. Een eind verder riep Raffles opnieuw een taxi aan en gaf de chauffeur opdracht hem naar het Strand tegenover het Savoy-hotel te rijden.

Een kwartier later stopte de auto en de beide mannen stapten uit.

Zelfs op het Strand, een anders zo drukke verkeersweg, was het nu al tamelijk stil.

De twee mannen liepen de straat in, die zich tegenover het Savoy-hotel bevindt, de Kings Cross Road, en bereikten tien minuten later Maiden Lane. Het is een deftige, brede straat, met aan beide kanten grote herenhuizen. Het huis van Murray lag ongeveer in het midden van de straat en minstens tien meter van de weg. Het was aan alle kanten, door een tuin omgeven, die aan de voorkant door een laag hek van de straat was gescheiden.

Gewoongetrouw begon Raffles het huis nauwkeurig te bespieden. Hij stelde zich met Brand verdekt op, aan de overkant van de brede straat en wachtte daar rustig enige minuten.

Maar het huis scheen helemaal donker te zijn, nergens drong 'n lichtstraal naar buiten. Alleen boven de huisdeur was een zwak schijnsel zichtbaar, maar Raffles wist dat het de gewoonte was 's nachts in de hall altijd een kleine lamp te laten branden.

Het was precies één uur.

— Vooruit maar, zei hij zacht.

De beide mannen staken snel de straat over, verdwenen in de schaduw van de hoge bomen, die het licht van de lantaarns onderschepten en wipten als akrobaten over het tuinhok. Zonder stil te houden, liep Raffles naar de zijkant van het huis, gevolgd door Brand. Dadelijk toog Raffles aan het werk.

Hij had er weken aan besteed, onder verscheidene vermommingen, het huis grondig te bestuderen en hij kende het in- en uitwendig, alsof hij er jaren had gewoond. En hij had dadelijk de zwak-

ke plek van de vesting ontdekt : de ramen in de rechter muur van het grote huis.

Hij had zijn tas al open gemaakt, zocht even de instrumenten en haalde er een eigenaardig gevormde beitel uit, die hij tussen raam en kozijn stak. Hij kon het raam maar een paar strepen naar boven krijgen, want het was stevig gesloten.

Hij nam een stukje staaldraad uit de tas, boog aan het einde ervan een kleine haak, stak het door de gevormde kier, waarbij Brand de beitel omlaag drukte en had na enig tasten met de haak de knop van de grendel weten te grijpen, die het dubbele raam gesloten hield. Hij trok aan het staaldraad, de grendel schoof uit de haak en zacht duwde Raffles het raam open.

Hij bleef nog even wachten, maar toen zich niets verdachts liet horen, wipte hij vlug naar binnen, gevolgd door Brand.

Nauwelijks waren zij binnen of Raffles sloot het raam weer en trok er zorgvuldig het gordijn voor dicht. Toen pas knipte hij zijn zaklantaarn aan. Brand keek om zich heen en bemerkte, dat hij in een soort tuinkamer was, met rieten meubelen en die twee deuren had.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, liep Raffles op een van die deuren toe, opende haar en stond in een vrij brede gang, die evenwijdig liep met de zijmuur. Hij wenkte Brand en de beide mannen betraden de gang.

Zij liepen zo zacht, dat zelfs het scherpste oor hun aanwezigheid niet zou hebben gemerkt. De gang maakte 'n eind verder een bocht en bleek uit te lopen op de vorstelijke hall aan de voorkant van het huis. Het eerste wat Raffles hier deed, was de zware grendels van de voordeur terug te schuiven en te onderzoeken of de deur niet op het nachtslot zat. Dit bleek niet het geval te zijn en Raffles fluisterde zachtjes :

— Er is niets zo gevaarlijk als een voordeur, die op het moment supreme gesloten blijkt te zijn. Weglopen is niets, maar weglopen zonder zin is daarentegen verwerpelijk. Wij zijn nu althans

in de rug gedekt, al kunnen wij niet zeggen, dat wij een achterdeurtje hebben open gehouden. En nu naar het beloofde land.

Raffles had zijn lantaarn uitgedaan, want het was in de hall licht genoeg om er bij te kunnen zien. In het midden hing een grote koperen lantaarn, waarin een elektrische lamp brandde.

Achter in de hall begon de monumentale trap, die toegang gaf tot de brede gaanderij, die de hall in haar volle lengte overspande en die zich links en rechts voortzette in de gangen, die de verschillende gedeelten van het huis met elkaar in verbinding bracht.

Raffles sloop als een kat de trap op, na zijn masker te hebben voorgebonden en Brand volgde zijn voorbeeld.

Op de galerij gekomen bleef Raffles weer een ogenblik staan luisteren, maar toen alles stil bleef in het grote huis, ging hij verder en sloeg de linkse gang in. Er kwamen verscheidene deuren op deze gang uit, maar Raffles vergiste zich niet; zonder zich te bedenken sloop hij op een van de deuren toe en draaide aan de knop. Geruisloos ging de deur open. Het was donker, want Raffles had zijn lantaarn weer gedoofd. Brand sloop achter hem binnen en deed de deur behoedzaam achter zich dicht.

— Waar zijn we hier, vroeg hij, zo zacht dat Raffles hem nauwelijks kon verstaan.

— In de rookkamer, naast de werk-kamer, waar de kast staat, antwoordde Raffles. Maar stil, ik zal even de gordijnen voor de ramen dicht doen; ik geloof dat de maan door komt en maanlicht is altijd gevaarlijk.

Hij haastte zich naar de ramen en trok zacht de overgordijnen dicht. En juist op datzelfde ogenblik kwam de maan achter de wolken te voorschijn en zond haar stralen over de grote achtertuin, waarop zowel de rookkamer, als het studeervertrek uitkwam. Het was nu zo stikdonker in het vertrek, dat men letterlijk geen hand voor ogen kon zien. De beide vrienden hoorden niets anders dan elkaars zachte ademhaling.

Maar toen voelde Brand de nerveuze vingers van Raffles, die langs zijn arm naar boven gleden, tot zij hem zacht aan de mouw trokken.

— Wat is er? vroeg hij fluisterend.

— Kijk daar eens, onder de deur, ik bedoel de tussendeur.

Deze deur bevond zich niet ver van een van de ramen en toen Brand haar in de duisternis ongeveer bepaald had, zag hij door de onderste kler een zwak schijnsel.

— Er brandt dus licht hiernaast?

— Ik veronderstel, dat het schijnsel daar te sterk voor moet zijn, gaf Raffles te kennen.

— Maar waar zou het licht dan kunnen branden?

— In het vertrek aan de andere kant van de werkkamer: dat is de bibliotheek.

Brand gaf geen antwoord.

Raffles was op de deur toegelopen, heel, heel zacht en langzaam draaide de kruk van de tussendeur om. Het scheen eindeloos lang te duren, voor Brand, die onbeweeglijk op dezelfde plek was blijven staan, uit angst met Raffles in botsing te komen, een dunne verticale lichtstreep zag, die heel langzaam breder werd. Raffles had de tussendeur geopend. Zonder geluid draaide de scharnier op haar hengsels. De lichtstreep werd een hand breed en Brand kon al een gedeelte van de grote werkkamer overzien. Hij zag een hoek van het grote schrijfbureau, de leuning van de bureaustoel, die er voor stond, een punt van het dikke Smyrna tapijt.

De gedaante van Raffles stak scherp af tegen het schijnsel van een lamp, die echter niet in de werkkamer zelf brandde, maar in een van de naastgelegen vertrekken, waarvan Brand eveneens een klein gedeelte kon onderscheiden: de hoekpilaar van een zware eikenhouten boekenkast en een stukje van een bruin raamgordijn.

Hij zag hoe Raffles het hoofd voorzichtig om de deur stak en het werkvertrek van Murray met de blik doorzocht. Dit onderzoek scheen hem tevreden te

stellen, want hij deed de deur nog verder open en stapte voorzichtig naar binnen. Toen bleef hij wel vijf minuten doodstil staan, de blik op de deur naar de bibliotheek gevestigd, luisterend naar het ritselen van het omslaan van een boekblad, het dichtdoen van een kastdeur, het verschuiven van een stoel...

Maar er was niets te horen. Alles in het grote huis bleef doodstil. Kon een van de bedienden zo slordig zijn geweest het licht in de bibliotheek te laten branden? zo vroeg Brand zich af. Maar Raffles had zijn vinger al op de lippen gelegd en zich van zijn tas met instrumenten ontdaan, die hij voorzichtig op het grote bureau neerlegde. Hij hurkte eerst op de vloer neer, strekte zich toen plat uit en begon met de grootste voorzichtigheid over de grond naar de tegenover liggende deur te kruipen.

De kamer was minstens tien meter breed en er verliepen wederom bijna vijf minuten alvorens Raffles eindelijk de tussendeur bereikt had. Brand zag hoe hij uiterst voorzichtig het hoofd een weinig vooruitstak, zodat hij het vertrek zou kunnen overzien. Daarna bewoog Raffles zich niet meer, maar bleef geruime tijd in dezelfde onbeweeglijke houding liggen en Brand kon zien dat zijn blikken strak gevestigd waren op iets in het vertrek, dat hij zelf niet kon zien.

Tevergeefs vroeg de jongeman zich af wat dit te betekenen had en hij wilde al op zijn beurt naar de tussendeur sluipen, toen Raffles een hand ophief en hem wenkte dichterbij te komen. Op zijn tenen sloop Brand door het vertrek en keek voorzichtig om de rand van de deurpost.

Hij zag een groot, vrij somber gemeubileerd vertrek, waarvan de muren op manshoogte met bijna zwart geworden eikenhout waren beschoten, voor zover zij niet werden ingenomen door grote boekenkasten, log en zwaar en ook van eikenhout dat door de tijd een donkere tint had gekregen. Op de parketvloer lag een donkergroen tapijt en voor de ramen hingen zware gordijnen van don-

kerbruin velours. Er brandde maar één lamp in het vertrek en die was geplaatst dicht bij een van de hoeken van een zware ebbenhouten tafel, in het midden van het vertrek.

Die lamp bescheen het spierwitte gezicht van een man, die in een stoel zat, de beide vuisten tegen de slapen gesteund en die verdiept scheen te zijn in een zware foliant, die opengeslagen voor hem lag. Toch las hij niet, want zijn zware ogen waren op iets anders gericht : op de tussendeur, waar Brand en Raffles zich bevonden. De man moest in slaap zijn gevallen, dacht Brand, maar toen hij de uitdrukking van de wijdgeopende ogen zag, begreep hij dat dit niet het geval kon zijn.

Maar als de man niet sliep, wat deed hij dan ?

Hoe kwam het, dat hij Brand recht in z'n gezicht zag en toch niet schreeuwde, niet opsprong om de bedienden te waarschuwen ?

Raffles had zich iets opgericht en fluisterde Brand toe :

— Herken je hem niet ?

— Zou ik hem niet herkennen ? Het is immers Adolph Murray. Maar waarom zit hij daar ? Waarom blijft hij zo onbeweeglijk in diezelfde houding ?

— Wij zullen het gauw genoeg weten, Charles, antwoordde Raffles. Ga maar mee.

Hij had zijn revolver te voorschijn gehaald en stond met een enkele sprong in de bibliotheek. Murray echter bleef onbeweeglijk zitten ; hij scheen de indringer absoluut niet gezien te hebben en toch was zijn blik strak op Raffles gevestigd, daaraan viel niet te twifelen. Brand was Raffles gevolgd en keek met de grootste verbazing toe.

Hij zag hoe Raffles een paar stappen naar de tafel deed, zonder dat Murray ook maar enige poging deed dit te betetten, zonder dat hij de gemaskerde inbreker zelfs scheen te zien. Toen was Raffles bij de tafel, de revolver klaar om te vuren en nog altijd had de bankier zich niet bewogen, zelfs zijn oogwimpers hadden niet getrild.

Nu stond Raffles vlak voor hem en keek in het gezicht met een half geopende mond, waartussen de witte tanden vochtig glinsterden, de donkergrijze ogen in het wasbleke gezicht.

Toen zag Brand hoe Raffles zich snel over de tafel heenboog en hem dadelijk daarop wenkte. Brand kwam naderbij, onwillekeurig onder de indruk van het vreemde van deze verschijning : deze eenzame man, die midden in de nacht in de grote bibliotheek zat en onbeweeglijk zat te lezen, terwijl hij zelfs niets merkte van degenen, die waren binnen getreden.

— Wat is er met hem ? vroeg Brand heel zacht, is hij ziek ? Waarom blijft hij zo onbeweeglijk ?

— Die onbeweeglijkheid heeft een heel natuurlijke oorzaak, Charles. De man is dood, antwoordde Raffles kort af.

* * *

Slechts met moeite hield Brand een kreet van verbazing in.

Toen fluisterde hij een beetje schor :

— Hoe is dat mogelijk ? Anderhalf

uur geleden zagen wij hem vrolijk en wel de schouwburg verlaten.

— Er kan in anderhalf uur heel wat gebeuren, antwoordde Raffles op ernstige toon.

Hij boog zich snel over de dode heen, rook even aan de half geopende mond en vervolgde toen :

— Vergiftigd. Er is ook geen spoor van een of andere wond te ontdekken. De dood moet bliksemsnel zijn ingetreden, nadat hij zich kort tevoren gezond had gevoeld.

— Maar, wat doet hij hier, terwijl wij hem met zijn vrouw en Aucland in zijn eigen auto naar een nachtclub zagen rijden ?

— Ik weet het niet. Maar dit is wel zeker, ik kan en wil niet aan het geld van een dode komen. Kom, Charles, ik geloof niet, dat het hier veilig voor ons is. Er zijn dingen in dit huis gebeurd...

Hij hield op en bleef in luisterende houding staan, met gebogen rug, het oor naar de tussendeur gewend. Ergens in het grote huis was heel zacht een deur geopend en weer gesloten.

HOOFDSTUK III.

VREEMDE GEBEURTENISSEN

Hij gaf Brand een wenk en beiden liepen snel door de werkkamer weer naar de rookkamer, sloten de deur en wachtten toen, met de revolver in de hand en in absolute duisternis af wat er zou gebeuren. Zij hoefden niet lang te wachten, of zij hoorden op de gang hele zachte voetstappen en het ruisen van vrouwenkleden.

Daarna klonk er een zacht gefluister,

bijna onhoorbaar, dat beantwoord scheen te worden door 'n soort gebrom. Daarop werd er een sleutel in het slot van de deur van de werkkamer, die direct op de gang uitkwam, gestoken en de deur werd heel voorzichtig geopend. Nu klonken er opnieuw in de verte zachte voetstappen, die zich ditmaal verwijderden in de richting van de tussendeur, die toegang gaf tot de bibliotheek.

Raffles verwachtte 'n gil of 'n kreet van ontzetting, niets van dat alles.

Het bleef doodstil.

— Laten wij maken dat wij wegkomen, fluisterde hij.

— Maar als zij de moordenares is ? hijgde Brand, als zij in gezelschap is van haar medeplichtige, van Aucland ?

— Je loopt wel een beetje hard van stapel, gaf Raffles ten antwoord. Wij weten niet of zij het gedaan heeft, al is het wel waarschijnlijk.

— En moeten wij die schurken niet direkt aanpakken ?

— De hemel beware mij, niets van dat alles, antwoordde Raffles.

— Alles goed en wel, maar wij kunnen toch die misdaad niet ongestraft laten ?

— Zij zal wel aan het licht komen.

Hij trok Brand met zich mee. De twee mannen liepen snel de gang uit, daalden de trap af, bereikten de hall en verlieten het huis aan de voorkant, gewoon door de straatdeur te openen. Zij doken snel weg tussen de struiken van de voortuin en toen alles stil bleef, wipten zij vlug over het dek.

Maar onmiddellijk greep Raffles nu Brand opnieuw bij de arm ; hij had op geen vijf meter afstand een grote auto zien staan, waarvan het achterlicht uit en het nummer dus onzichtbaar was.

Beiden hadden hun masker al afgedaan en zij konden nu wel doorgaan voor feestvierders op weg naar huis.

Brand had nu ook de auto gezien en vroeg zacht :

— Van wie is de auto ? Is het de wagen van Murray ?

— Ik weet het niet, maar ik geloof het niet, antwoordde Raffles. Wij zullen het eens gaan onderzoeken. Laten wij doen of wij een beetje dronken zijn.

(De hoeden werden een beetje schuin gezet, de keurig gestrikte witte dassen werden uit elkaar gehaald, de kragen werden opgezet en gearmd stevendende twee vrienden op de auto toe. Raffles bukte zich en kon op de stilstaande auto duidelijk het nummer onderscheiden, het was G.B. 15019.

Dadelijk daarop liepen zij door, maar hun verbazing was groot, toen zij tot de ontdekking kwamen dat de auto helemaal onbeheerd stond, nergens was 'n chauffeur te bespeuren.

— Als ik ooit iets vreemds heb meegemaakt, dan is dit het wel, mompelde Brand verbluft. Wat heeft dat te betekenen ?

— Ik weet het niet, maar ik begin er belang in te stellen, antwoordde Raffles. Wij zullen eens kijken of wij nergens een goede schuilplaats kunnen ontdekken, waar wij kunnen afwachten wat er met die auto gebeurt.

De twee mannen zwaaiden verder. Zij bereikten de overkant van de straat, een vijftigtal meters verder en vonden daar een portiek, waarin zij zich konden verschuilen. Zij bevonden zich nu op vrij grote afstand van het huis, maar daar was niets aan te doen, want zij zouden zeker gezien zijn, als zij buiten de portiek waren gebleven, de enige die er hier te vinden was.

Hun geduld werd niet op een zware proef gesteld, want er was nog geen kwartier verlopen, of zij konden zien hoe de huisdeur geopend werd. Er werden twee gedaanten zichtbaar, twee mannen, die iets zwaars tussen zich indroegen, het leek een grote, houten koffer te zijn, een van die withouten kisten, waarin men boeken pleegt te verzenden. Met heel wat moeite droegen de twee mannen, die de kragen van hun jas hoog hadden omgeslagen en een dikke jas om de hals hadden geknoopt, de kist zo snel zij konden over het tegelpad van de kleine voortuin naar de auto en hesen hun vracht er niet zonder moeite in. Het volgende ogenblik sprong een van de twee mannen achter het stuur en startte de auto.

— Vlug, Charles, jij loopt het hardst, spring op de bumper, rijd mee en kijk waar die auto blijft.

Maar een ongelukkig toeval belette dit. Want Brand had bijna een agent van politie onderste boven gelopen, die juist heel kalm kwam aanwandelen en hem snauwend terecht wees. Een ogen-

blik aarzelde Brand en daardoor liet hij de kans om achter op de auto te springen, die toch al niet groot was, voorbijgaan. Het volgende ogenblik was de auto uit het gezicht verdwenen.

— Neem het mij maar niet kwalijk, agentje, zei Brand met een dikke tong tegen de ordebewaarder. Ik had je niet gezien en dat is geen wonder, want ik heb 'm een pielsie om.

Brommend ging de man verder.

Raffles had Brand weer bij de arm gepakt en de twee mannen richtten hun schreden naar het Strand, waar zij gauw genoeg een taxi vonden, waarvan de chauffeur opdracht kreeg hen naar de Cromwellstreet te rijden.

Zodra de wagen in beweging was, riep Brand uit :

— Weet jij een verklaring voor alles wat wij gezien hebben ?

— Ik wil mij niet verstandiger voordoen dan ik ben, ik begrijp er geen snars van. Misschien zullen wij morgen wel wijzer zijn, als wij de ochtendbladen gelezen hebben.

* * *

Maar daarin zou Raffles bedrogen uitkomen.

De volgende dag stond in de bladen geen regel over het drama in Maiden Lane.

Toen Raffles en Brand zich hiervan overtuigd hadden, zij zaten zogoed als alleen in de eetzaal van de Windsor Club in de Oxfordstreet, daar zij pas heel laat gelegenheid hadden gevonden, aan de inwendige mens te denken, begon Brand ongeduldig :

— De zaak wordt er op die manier

niet duidelijker op; voor de drommel. De bedienden moeten het lijk toch gevonden hebben. Er zijn er niet minder dan zes daar in huis, zoals jezelf zegt.

— Zo is het ook. Het is mij zelf onbegrijpelijk, dat er over de hele zaak met geen woord gerept wordt.

Brand at even zwijgend door in diepe gedachten verzonken. Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Je hebt toch het nummer van de auto goed onthouden ?

— Ik heb het zelfs genoteerd.

— Welnu, dan valt het al heel gemakkelijk na te gaan, van wie de auto is. Je hebt het alleen maar te vragen op het bureau voor rijbewijzen.

— Dat ben ik dan ook van plan, antwoordde Raffles kalm. Volgens jouw redenering...

Raffles hield midden in de zin op. Hij bleef met opgeheven vork zitten, als uit steen gehouwen.

Tegenover hem hing een grote spiegel, achter de rug van Brand en in die spiegel kon hij een groot gedeelte van de aangrenzende biljartzaal overzien.

Brand die op het slot van de zin wachtte, keek verwonderd van zijn bord op en vroeg :

— Welnu ?

— Kijk eens ongemerkt in de biljartzaal, daar aan het dichtstbijzijnde biljart, die man in zijn licht geruit pak.

Brand keek in de aangewezen richting en zijn vork viel kletterend op zijn bord. Hij had de man in het geruite pak, die net een keu uit het rek had genomen, recht in het gezicht gezien.

Het was Adolph Murray.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES GAAT OP ONDERZOEK UIT

De ontdekking was zo onverwacht, zo verrassend en zo buitengewoon, dat de beide mannen enige tijd zwijgend over hun borden gebogen bleven, ten prooi aan een verwarring, die ze moeilijk konden verbergen.

Maar Raffles was zichzelf binnen enkele sekonden weer meester en zei zacht :

— Je herkent hem natuurlijk ?

— Wel, wie zou het anders zijn als Murray, antwoordde Brand, die de man in het geruite pak nog eens goed had aangekeken. Een vergissing is absoluut uitgesloten.

— Wat moeten wij daaruit afleiden ?

— Natuurlijk het enige wat er uit af te leiden valt. Je hebt je vergist en Murray was niet dood. Lijkt je dat zelf mogelijk ?

— Ja, antwoordde Raffles zonder aarzelen. Er zijn toestanden, die zo bedrieglijk op de dood lijken, dat zelfs knappe doktoren er zich wel eens mee vergissen, wanneer zij geen langdurig onderzoek instellen, een aderlating aan de voetzolen toepassen, de mondspiegel gebruiken, de hartslag heel nauwkeurig nagaan, enz. Voor dit alles heb ik geen

gelegenheid gehad en was dit wel het geval geweest, dan had ik er de tijd voor moeten hebben en ik zou er dus geen eed op durven doen, dat Murray inderdaad dood was, al vertoonde hij er ook alle kentekenen van.

— Maar je sprak van vergiftiging.

— En daarin heb ik mij niet vergist. Ik heb heel duidelijk de enigszins zure lucht geroken van een Indisch, plantaardig en snelwerkend vergif. Maar diezelfde lucht ruikt men ook aan een eigenaardige stof, die een toestand kan teweeg brengen, die bedrieglijk veel op de dood lijkt en die op zijn minst enige dagen aanhoudt.

— Dan moet dit middel deze keer gefaald hebben, anders was het onmogelijk, dat wij Murray hier nu zien rondlopen. Het is nu precies twaalf uur geleden, dat wij het huis in Maiden Lane verlieten. En ik kan niet zeggen, Edward, dat de situatie er voor mij duidelijker op is geworden. Ik begrijp nu minder dan ooit wat er in die houten kist kan hebben gezeten.

De twee mannen hadden een voortreffelijk plekje om ongemerkt de bankier te kunnen bekijken.

Murray scheen voortreffelijk in zijn humeur te zijn, er lag wat kleur op zijn anders zo bleke gezicht en hij sprak opgewekt met zijn partner.

Raffles bleef hem enige tijd zwijgend gade slaan en zei toen hoofdschuddend tegen Brand :

— Aan een gelijkenis valt natuurlijk niet te denken ; hij is het inderdaad. Maar kom, laten wij gauw door eten en op onderzoek uitgaan. Wij zullen langzaam door de biljartzaal lopen en een paar woorden met Murray wisselen ; misschien leveren die ons wel de sleutel tot het raadsel.

De twee vrienden haastten zich dus om hun lunch te beëindigen, rekenden af met de kelner, stonden op en wandelden langzaam door de eetzaal naar de biljartzaal.

Murray had de vice-president dadelijk zien aankomen, nam zijn sigaret uit de mond en zei op vrolijke toon :

— Op de club geluncht, mylord ? Waaraan heeft zij dat grote genoegen te danken ?

— Ik kon niet anders, beste Murray, antwoordde Raffles glimlachend. Ik was het wel verplicht, omdat mijn maag jeukte en ik hier net in de buurt was.

Hij keek de bankier scherp aan, terwijl hij sprak, maar diens gezicht vertoonde de gewone uitdrukking, die hij er altijd op gezien had ; er was niets te zien van enige vrees of onrust over wat er die nacht was gebeurd en het gebeurde moest wel onopgemerkt aan hem zijn voorbijgegaan. Murray scheen over stalen zenuwen te beschikken.

De beide heren wisselden nog enige woorden, Raffles en Brand liepen verder, traden door een van de beide deuren de conversatiezaal binnen, waar zich nog maar een paar leden bevonden, staken deze ook in zijn geheel over en bereikten de brede gang, die naar de hall liep.

Daar kwam een van de bedienden haastig aanlopen met hun hoed en een paar sekonden later stonden Raffles en Brand op straat. De Grote Onbekende bleef een ogenblik in nadenken staan en

begon toen :

— Het is, lijkt mij, het beste, als wij de werkzaamheden verdelen.

— Akkoord.

— Jij gaat naar het kantoor voor de rijbewijzen en informeert daar van wie de auto is, die het nummer G.B. 15019 draagt. Ik zal in de buurt van het Gaiety theatre onderzoek doen naar de nachtclub, waar het drietal gesoupeerd heeft. Heb ik dat eenmaal uitgezocht, dan zijn wij waarschijnlijk al heel wat verder.

— Waar zullen wij elkaar treffen ?

— Op de Club, om vijf uur.

— Tot straks dan en succes.

— Tot straks.

De beide vrienden drukten elkaar de hand en gingen ieder hun weg.

Raffles was genoodzaakt een taxi te nemen, want van het clubgebouw tot aan het Gaiety theatre was minstens anderhalf uur lopen en hij wilde zo weinig mogelijk tijd verliezen. In de auto gezeten, die snel wegreed, gaf Raffles zich aan zijn overpeinzingen over.

Maar plotseling hief hij het hoofd op en keek door het portierraampje. De auto reed op dat ogenblik juist langs het hotel Cecil.

Raffles riep tot de chauffeur :

— Rijd eerst even door Maiden Lane en stop voor het huis van de heer Murray, de bankier.

De chauffeur knikte, de auto draaide een zijstraat in en sloeg toen Maiden Lane in, om te stoppen voor het huis van de bankier. Raffles stapte snel uit en liep haastig over het pad naar de voordeur. Op zijn bellen werd hem de deur geopend door een bediende, die hem niet kende en tot wie hij de vraag stelde :

— Is mijnheer Murray thuis, vriend ? Zou ik hem even kunnen spreken ?

— Mijnheer is op het ogenblik niet thuis, mijnheer, antwoordde de bediende. Het spijt mij, wilt u uw kaartje achterlaten ?

— Dat is niet nodig, ik kom wel weer eens terug. Het spijt mij nu, dat ik vanochtend om tien uur, toen ik hierlangs

kwam, maar niet even heb aangebeeld. Maar ik was bang, dat ik de heer Murray op dat vroege uur niet bij de hand zou vinden.

— Nu, u had het gerust kunnen doen, antwoordde de bediende glimlachend. Want mijnheer was vanmorgen net als altijd om acht uur al op en gekleed.

Raffles verzekerde later aan Brand, dat hij een gevoel had alsof hij een klap op zijn hoofd kreeg, toen hij die woorden hoorde.

Er bewoog zich echter geen spier op zijn gezicht, toen hij antwoordde :

— Dan spijt het mij erg, dat ik maar geen gevolg heb gegeven aan mijn eerste ingeving. Het doet er echter niet veel toe, ik kom vandaag of morgen nog wel eens aan. Goede middag.

Raffles ging haastig terug, stapte in de auto, nadat hij de chauffeur had gezegd, hem naar het « Eden Restaurant » te rijden en liet zich toen in de kussens vallen.

Murray was om acht uur op en gekleed geweest. De bedienden hadden niets bijzonders aan hem gemerkt, hij was blijkbaar in zijn eigen bed ontwaakt. En toch, het liep al tegen twee uur in de nacht, toen Murray als dood in zijn stoel zat en het middel kon hem toen pas kort tevoren zijn toegediend.

— Maar zoiets is onmogelijk, riep Raffles bijna luid. Het is eenvoudig ondenkbaar, dat de man, die ik in een toestand van volkomen verdoving en verstijving vond, met stilstaand hart, marmmerharde spieren en lichtloze ogen zes uur daarna in zijn eigen bed wakker geworden zou zijn. Maar als ik zeg, dat dat onmogelijk is, dan... dan...

En weer begroef Raffles het hoofd in de handen, besloten, om tot iedere prijs dit geheim op te lossen.

Tien minuten later stopte de auto voor het « Eden Restaurant », een van de duurste en weelderigste nachtclubs, dicht bij het Strand, waar tot vroeg in de ochtend gedanst werd.

Zijn goede gesternte had Raffles direct naar 't juiste adres gebracht, want op zijn vraag deelde de gérant van de

zaak hem mee, dat mijnheer Murray met zijn vrouw en mijnheer Aucland omstreeks kwart voor twaalf het restaurant waren binnen gekomen en dadelijk naar de grote eetzaal waren gegaan.

— Zij namen dus geen afzonderlijk eetzaaltje ? vroeg Raffles.

— Nee, mijnheer, antwoordde de gérant, die lord Aberdeen niet kende en wel een beetje verbaasd was over de vragen, die hem werden gesteld. Mag ik vragen waarom u daar zoveel belang in stelt ?

— Als u het weten wilt, ik behoor tot het personeel van een informatiebureau en ik heb opdracht gekregen, om de gangen van mijnheer Aucland na te gaan. Mijn beroepsgeheim belet mij natuurlijk u nadere inlichtingen te geven. Ik verzeker u echter, dat u absoluut geen gevaar loopt, omdat u indiscreet bent, ik wilde slechts nog weten wanneer mijnheer Murray is weggegaan, want hij is toch alleen vertrokken ?

— Pertinent niet, hij is vertrokken in gezelschap van mevrouw Murray en mijnheer Aucland.

— Hoe laat was dat ?

— Het zal minstens kwart over één zijn geweest.

Slechts met moeite onderdrukte Raffles een kreet van verrassing. In plaats van op te klaren, werd het geheim hoe langer hoe raadselachtiger.

Van het « Eden Restaurant » naar het huis in Maiden Lane, was zelfs met een snelle auto op zijn minst tien of twaalf minuten en het was één uur toen Raffles en Brand het huis waren binnen gedrongen.

Hij dankte de gérant met een paar woorden, verliet het restaurant en stond enige tijd stil op het trottoir, niets merkende van het drukke verkeer om hem heen en het zelfs niet voelend, dat men hem herhaaldelijk tamelijk onzacht opzij duwde, zo sterk had de mededeling van de gérant hem verrast.

Maar langzamerhand was het, alsof er een tipje van de sluier werd opgelicht, die tot dusverre het geval omhul-

de...

Maar de oplossing, de enige, die Raffles voor de zaak wist, was zo vreemd, dat hij nog geen vaste conclusie durfde trekken en hij besloot eerst af te wachten, wat het onderzoek van Brand zou hebben opgeleverd.

Hij liep langzaam het Strand af, sloeg

White Hall in, liep langs de kazernes van de bereden lijfgarde en het Ministerie van Financiën en ging door de Charles street naar het St James park. Het was er op dat uur tamelijk druk, maar Raffles wist een stil plekje te vinden, ging op een bank zitten en verzonk in diep gepeins.

HOOFDSTUK V.

HET BEGINT TE DAGEN

Toen Raffles een uur later van zijn bank opstond, had zijn gezicht een geheel andere uitdrukking gekregen.

Hij stond vastberaden, bijna vrolijk op. Hij had zich vast voorgenomen, het spoor te volgen, dat hij had menen te ontdekken.

Met soepele stap verliet hij het park, nam aan het begin van het Strand een taxi en liet zich naar het gebouw van de Windsorclub brengen.

In de conversatiezaal vond hij Brand, die al klaar scheen te zijn met zijn onderzoek. De beide mannen begaven zich direkt naar een hoek van het grote vertrek, waar niemand hen kon beluisteren en Raffles begon :

— Heb je iets ontdekt ? Weet je al van wie de auto was ?

— Het ging van een leien dakje. Ik wist het al anderhalf uur geleden. Zij stonden mij daar heel vriendelijk te woord, sloegen hun registers open en vertelden mij, dat de auto toebehoorde aan een zekere Robert Lindley. Ik sloeg het adresboek na en vond daar zijn adres in, Blenheim Crescent, 17.

— Bravo !

— Ik ben toen eens naar het huis gegaan om te kijken hoe die Lindley woonde.

— Wat was het voor een huis ?

— Het ziet er prachtig uit en het bleek dat hij de tweede étage bewoont.

— Hoe ben je daarachter gekomen ?

— Door er naar te vragen. Ik heb gewoon aangebeld en aan de bediende vertelde ik dat ik mijnheer wilde spreken,

omdat ik gehoord had, dat hij een hartstochtelijk verzamelaar was en hem een paar prachtige, oude gobelins had aan te bieden.

— Maar de knecht vertelde je, dat mijnheer uit de stad was en waarschijnlijk in de eerste weken niet thuis zou komen, zei Raffles rustig.

— Inderdaad, dat zei hij. Maar hoe weet je dat nu weer ? riep Brand verbaasd uit.

— O, het was geen zekerheid, het was maar een vermoeden, zei Raffles luchtig. Apropos, hoe lang ben je hier ?

— Een half uur ongeveer.

— Was Murray hier nog toen je kwam ?

— Nee, hij is hier maar een half uur geweest, vertelde Rick mij, met wie hij gebiljart heeft. En vertel mij nu eens wat jij hebt ontdek ?

— Heel vreemde dingen, Charles. Om te beginnen was Murray vanochtend om acht uur op en gekleed en waarschijnlijk in zijn eigen slaapkamer.

— Maar dat is toch onmogelijk.

— Toen ik dit wist, ben ik naar het « Eden Restaurant » gegaan en daar vertelde de gérant mij, dat het drietal inderdaad om kwart voor twaalf in het restaurant was gekomen. En hoe laat denk je, dat zij er met hun drieën weg gingen ?

— Vermoedelijk om twaalf uur op zijn laatst, anders kon Murray onmogelijk al in die toestand geweest zijn, toen wij zijn huis binnenslopen.

— Kwart over één.

Brand bleef Raffles een ogenblik zwijgend aankijken en zei toen, langs zijn neus weg :

— Nu is het zeker, dat er op de wereld nog vreemde dingen gebeuren. Begrijp jij er iets van ?

— Luister eens, Charles, ik heb een uurtje in mijn eentje in het St. James park gezeten en nagedacht. Ik heb alle mogelijkheden de revue laten passeren; ik heb geprobeerd de zaak op te lossen door een redenering uit het ongerijmde toe te passen en ik geloof wel, dat dat mij gelukt is. Maar zeg mij eerst eens, is er iets van bekend, dat mevrouw Murray van haar man wil scheiden ?

— Wat dat betreft, dat is een publiek geheim.

— Waarom zou zij het dan niet hebben gedaan ?

— Daar kan ik je niet op antwoorden. Ik denk echter, dat zij, die zo aan weelde gewend is, het niet op een scheiding durft laten aankomen, waarbij zij zich zou moeten tevreden stellen met een misschien hele kleine apanage.

— Wat ik zeggen wilde, Charles, weet je soms een goede grap ?

— Je vraagt of ik een goede grap weet ?

— Ja, en een nieuwe alstublieft.

— Wel, ik geloof wel dat ik er een paar ken, antwoordde Brand verbaasd. Waarom vraag je dat ?

— Omdat ik heel graag zou willen dat je dit eens aan Murray vertelde, de eerste de beste keer als je hem ziet ; maar wacht er mee totdat ik er bij ben.

— Jij houdt mij toch niet voor de gek, Edward ?

— Ik spreek in volle ernst.

— Maar, waarom ?

— Dat zal ik je zeggen, zodra je aan mijn verzoek voldaan hebt. Weet je soms of Murray hier nog terugkomt ?

— Rick verwachtte hem vanavond en denklijk komt hij dineren.

— Des te beter. Dat zullen wij dan ook doen. Het is al vijf uur, wij kunnen de tijd korten door een partijtje biljart.

Dat deden ze en enkele minuten later

hielden Raffles en Brand zich bezig met het schone spel van het groene laken en dachten nog alleen maar aan massé's, trekstoten en klosballen, alsof er geen Murray bestond.

Een uur later begonnen de leden van de Club te arriveren, die van plan waren in de weelderig ingerichte eetzaal van de Club te dineren. Onder hen bevond zich ook Murray. Hij scheen een goede bekende te zijn van Mr. Rick, want hij zocht hem dadelijk op en beiden namen plaats aan een tafeltje voor twee personen.

Ook Raffles en Brand waren naar de eetzaal gegaan en de Grote Onbekende had zijn plaats zo genomen dat hij Murray goed in het oog kon houden.

De twee vrienden spraken niet veel, want Raffles had een zwijgzame bui, zoals Brand het uitdrukte en de jongeman hield zich zelf bezig met het zoeken naar een oplossing van het vraagstuk, dat voor hem vol raadsels was.

Na afloop van het diner begaven de meeste leden zich naar de conversatiezaal of naar de rookkamer en Raffles en Brand volgden hen op de voet.

— Vertel hem nu de grap, fluisterde Raffles, maar probeer hem zo te krijgen dat het licht van een van de grote lampen zijn gezicht helder verlicht.

Brand knikte en een ogenblik later wendde hij zich tot Mr. Rick, die opgewekt met Murray praatte en zei op vrolijke toon :

— Wel Rick, heb ik je de laatste beursmop al verteld ?

— Nee Brand. Laat eens horen, antwoordde deze, die dol was op goede moppen. Maar ook Murray had zich omgewend en keek Brand vol verwachting aan.

Deze wist zo te manoeuvreren, onder het aansteken van zijn sigaret, dat hij Murray onder en iets voorbij de elektrische kroon kreeg, die midden in het vertrek hing.

Raffles was naast hem gaan staan. En Brand begon te vertellen. Hij stond er bij de leden van de Club voor bekend, dat hij een uitstekend verteller was en

zijn moppen deden steeds opgeld. Hij vertelde de bak met een uitgestreken gezicht, hij wist de pointe voortreffelijk te lanceren en hij oogstte een groot succes, want een half dozijn leden waren komen luisteren, zodra hij begon te vertellen.

Allen barstten in daverend gelach los. Murray lachte het hardst van allen, terwijl hij het hoofd achterover boog, zodat zijn schitterende tanden zichtbaar waren.

Raffles keek alleen naar hem, naar de wijd geopende mond met de rode dikke lippen en de grote, blinkende tanden.

Een voor een zochten de leden daarna een goed plaatsje uit en staken hun sigaretten of sigaren op. Maar Raffles had Brand onmerkbaar bij de mouw getrokken en gaf hem nu een wenk hem te volgen. Zij verlieten het vertrek, liepen zwijgend over de brede gang, die met een dikke loper bedekt was en gingen toen een klein, smaakvol gemeubileerde kamer binnen, de particuliere ontvangkamer van Lord Aberdeen, de Vice-president. Raffles trok het zware gordijn voor de deur, dat ieder geluid van hun stemmen moest dempen, liet zich in een stoel vallen en wees Brand zwijgend een plaats tegenover hem aan.

— Wat is er? Waarom heb je me hier laten komen? vroeg de jongeman verwonderd.

— Dat zal ik je zeggen, begon Raffles langzaam. Ik wilde het over je grap hebben.

— Vond je haar goed? Dat doet mij genoegen, maar ik kan mij niet begrijpen, dat je mij daarom hier hebt laten komen.

— Het is ook minder om de mop zelf, dan om de uitwerking. Kom Charles, ik zal je maar niet langer in het onzekere laten. Die man, voor wie de mop was bestemd, was zeer zeker Murray niet.

— Wat zeg je daar? Het was Murray niet? Wil je mij eens vertellen wie het dan wel geweest is?

— Ik weet het nog niet zeker, maar

ik denk, dat hij luistert naar de naam van Robert Lindley.

— Dat is sterk. En hoe zou je dat hebben ontdekt?

— Op een hele eenvoudige manier. Je zult je misschien wel herinneren, dat ik mij gisteravond over de schijndode man heb heengebogen, om aan zijn lippen te ruiken. Het licht scheen juist op zijn gezicht en ik kon duidelijk zien, dat een van de hoektanden in de bovenkaak met goud geplombeerd was. Je begrijpt nu zeker wel waarom ik je vroeg, Murray eens te laten lachen. Hij deed het met wijd open mond, zodat ik al zijn tanden uitstekend kon zien, maar er was er geen bij, die geplombeerd was.

— Maar dan moet je hem ook hebben verdacht!

— Dat deed ik ook.

— En waarop steunde je die verdenking?

— Twee dingen staan vast: Murray verliet om kwart over één met z'n vrouw en zijn vriend het nachtcafé. Wij vonden Murray om één uur in een toestand van verstijving in zijn bibliotheek. Slotom: Die beide Murrays konden onmogelijk dezelfde zijn geweest.

— Maar, als er hier een aanslag is gepleegd, dan zou Aucland op de hoogte zijn geweest? Was die dan medeplichtig?

— Welnee, want hij wist evenmin van die persoonsverwisseling als... laten wij zeggen als Charles Brand. Hij meende met de ware Murray in het restaurant te zitten en het was alleen maar een man, die sprekend op hem leek.

— En bestaat zoiets, behalve in romans en detektive verhalen?

— Het bestaat, Charles. De criminele geschiedenis kent verscheidene voorbeelden van zulke wonderbare gelijkenissen. Maar, mijn hemel, je moet er toch zelf wel van gehoord hebben, dat Wilhelm von Hohenzollern, de laatste Duitse keizer, de ex-president Loubet, de vermoorde, laatste Tsaar van Rusland, Felix Faure, Lloyd George, Hitler en Stalin,

allemaal dubbelgangers hadden, die zo verbluffend veel op hen leken, dat zelfs hun beste wederzijdse vrienden, ja, hun naaste familieleden er zich dikwijls mee vergisten.

— Maar dat zijn toch grote toevallen.

— Ik heb ook nog niet kunnen ontdekken of die zwarte baard vals is. Maar je zult nu wel inzien, waarom ik je met vrij grote zekerheid kon zeggen, dat Robert Lindsley zogenaamd op reis zou zijn, want het is duidelijk, dat hij geen twee rollen tegelijk kan spelen.

— Maar zeg mij dan toch wat het doel van deze lugubere komedie kan zijn geweest ?

— Om te beginnen kunnen wij wel aannemen, zonder vrees voor tegenspraak, dat Lindley de werkelijke minnaar van Adèle Murray is en dat zij die ongelukkige sukkel van Aucland slechts gebruikt heeft als ledepop, als een soort bijloper, een bliksemafleider, bestemd om de aandacht van de ware minnaar af te leiden. Zij heeft Lindley waarschijnlijk herhaaldelijk in het geheim ontmoet en zij beiden zullen het plan hebben gemaakt, waarvan wij het resultaat hebben kunnen zien.

— En wat was dat plan ?

— Wat anders dan de lastige echtgenoot te elimineren en zijn plaats te laten innemen door de minnaar, die toevallig veel op hem leek.

— Nu denk je misschien, dat de zaak voor mij erg duidelijk is ? Hoe zou de echte Murray het vergif hebben binnengegeregeng ?

— O, het kan in zijn avondgroc gemengd zijn geweest.

— Daar heb ik je dan toch, Edward. Een man als Murray maakt niet zelf zijn groc klaar, maar laat het door een van de bedienden doen. Die bediende heeft dus zijn meester thuis gezien, maar hij heeft hem ook naar de schouwburg zien gaan.

— Wat zou dat ? Kan een man als Murray niet met zijn vrouw naar de schouwburg gaan en alleen terugkeren ? Wel, daar zal de bediende niets wonderlijks in hebben gezien.

— Maar naderhand kwam de valse Murray thuis.

— Zonder twijfel, maar sluipend als een kat en zonder dat de bediende die tweede Murray zag. Dat alles heeft het misdadige paar uitstekend berekend, wees daar maar zeker van. De vrouw is eerst gaan kijken hoe de zaken stonden en heeft toen pas haar minnaar geroepen.

— Het moeten er twee geweest zijn, Edward !

— Twee ? Hoe kom je daarbij ? vroeg Raffles verwonderd.

— Wij hebben toch twee mannen met de kist zien sjouwen.

— Lieve hemel, Charles, een beetje meer begrip, wat ik je bidden mag. Die tweede man was natuurlijk Adèle Murray, die zich in mannekleren gestoken had.

— En wat hebben ze met het lijk gedaan ?

— Ik wilde dat ik dat wist, Charles.

HOOFDSTUK VI.

OP POST

De eerste impuls van Raffles was geweest, direkt door een anoniem schrijven Scotland Yard op de hoogte te stellen van zijn vermoedens. Een zo afschuwelijke misdaad, in koele bloede beraamd en uitgevoerd, moest gestraft worden. Maar bij nadere overweging besloot Raffles nog niet aanstonds tot handelen over te gaan.

Er was iets in het gedrag van Adèle Murray, als in dat van Robert Lindley, dat zijn aandacht had gaande gemaakt. Raffles had haar dadelijk door Charles Brand in verschillende vermommingslaten bespieden en ook hij zelf had haar zoveel mogelijk aandachtig gadegeslagen.

Wat de valse Murray betreft, één dag was voor Raffles voldoende geweest, om hem de zekerheid te verschaffen, dat de rol van de bankier inderdaad gespeeld werd door Robert Lindley. Hij had zich een nauwkeurige beschrijving van de jongeman weten te verschaffen, hij had in een van de sportbladen zelfs een foto gevonden en onmiddellijk was hem de grote gelijkenis opgevallen van het bovenste gedeelte van het gezicht, want Lindley droeg geen baard. En juist die zwarte baard maakte de gelijkenis volkomen.

Met een zekerheid en een gemak, die ondanks alles de bewondering afdwon-

gen van de Gentleman Dief, had Lindley de moeilijke taak aanvaard, die hem op de schouders was gelegd om Murray te vervangen en die hem alleen enigszins werd vergemakkelijkt door de omstandigheid, dat hij jaren lang werkzaam was geweest op een effektenkantoor en van allerlei beurszaken voortreffelijk op de hoogte was.

Misschien was zijn sekretaris de enige, die zich een beetje verwonderde over zekere hiaten in het geheugen van zijn werkgever, over bepaalde onverklaarbare herroepingen van vroeger gegeven bevelen, maar dat was dan ook alles.

Het bankpersoneel werkte als gewoonte, zonder een sekonde te twifelen aan de identiteit van hun patroon. Ook de huisbedienden gingen normaal hun gang en het was duidelijk, dat ook zij geen ogenblik achterdocht koesterden.

Maar ook Lindley gedroeg zich geenszins als de man, die een etmaal geleden door vergift een medemens uit de weg heeft geruimd. Hij was vrolijk en opgewekt en het was geen dwang die hij zich daarbij oplegde, zoals Raffles duidelijk kon zien. Hij verscheen op zijn gewone uren in de Club, praatte of las, biljartte of kaartte en Raffles kon beslist niets bijzonders bij hem opmerken.

Wat Charles betreft, hij begon te geloven, dat de hele zaak zich anders had

toegedragen en dat deze man onmogelijk een rol kon spelen.

Het was op de ochtend van de tweede dag na de zonderlinge gebeurtenis in Maiden Lane, toen Raffles, die van een wandelrit terugkeerde, tegen Charles Brand zei, die in de bibliotheek van het huis in de Cromwellstreet bezig was enige nieuwe boeken te katalogiseren :

— Luister eens, Charles, de rit heeft mij op een idee gebracht. Wanneer Murray dood is, in het water geworpen, of wie weet waar heen gebracht, dan zal het buitengewoon moeilijk wezen, de zaak te onderzoeken. Leeft hij echter nog, dan moet het misdadige paar hem ergens opgesloten hebben met een bepaald doel, dat ik wil leren kennen en zo dit laatste het geval is, dan staan onze kansen niet zo slecht.

— Hoezo ? vroeg Brand, terwijl hij een etiket op een boekenrug plakte.

— Wel, die twee willen, wanneer Murray nog niet dood is, iets van hem hebben. Daarvoor is het noodzakelijk dat zij hem nu en dan bezoeken en wij hebben niets anders te doen dan hen dag en nacht in het oog te houden ; tenslotte zullen zij zich bloot geven en krijgen wij de gelegenheid hen te volgen.

Intussen, hoe Brand er dan ook over dacht, hij stond een uur later, uitstekend vermoed als een telegrambesteller, in Maiden Lane op post, zorg dragende dat hij niet gezien werd en toch zelf de brede voordeur van het herenhuis geen ogenblik uit het oog verliezende.

Hij stond er of zat op een stoep, tot zijn maag begon te jeuken, waaruit hij afleidde, dat het bij enen moest zijn en vertrok pas, toen Henderson de reusachtige chauffeur van Raffles en diens trouwe metgezel bij veel van zijn avonturen, hem kwam afllossen.

— Ik ben blij, dat je er bent, James, begon Brand, terwijl hij de reus naar een portiek trok. Ik heb honger en het drentelen maakt moe. Heeft mylord je reeds op de hoogte gebracht van de zaak ?

— Ik weet dat ik moet letten op mijn-

heer Murray, de bankier en hem moet volgen waar hij ook gaat. Waar staat de auto ?

— In de garage, op tien meter hier vandaan. Hier heb je het regu ; wacht ik zal even met je meelopen en de garagehouder op de hoogte brengen. Je ziet er waarachtig angstwekkend uit met die rode ringbaard, James.

— Ik kan niet zeggen, dat hij mij mooier maakt, mijnheer Brand, maar mylord vond het noodzakelijk dat ik mij zo toetakelde. Heeft u niets gezien ?

— Niets. Ik hoop, dat jij meer succes zult hebben.

Onder het spreken waren de twee mannen naar de garage gelopen, op een hoek van 'n brede zijstraat, waar Brand de huurauto had gestald, die in alles leek op een gewone Londense taxi, maar voorzien was van 'n goede motor, waardoor de wagen met het grootste gemak een snelheid van ruim honderddertig kilometer kon halen.

Brand overhandigde de reus in zijn van de opzichter van de garage het regu en daarop verwijderde hij zich snel, blij dat hij voor die dag verlost was van een karwei, die hem volkomen nutteloos toescheen.

Raffles wachtte op hem in de kleine rookkamer van het huis in de Cromwellstreet, maar Brand kon hem alleen maar vertellen dat hij vergeefs op post had gestaan.

De beide vrienden brachten een deel van de middag door met het beramen van een vrij gevaarlijk plan, dat verband hield met de aankomst van een schatrijke Portugese landedelman in Parijs, wiens juwelen het gesprek van de dag vormden, dineerden thuis, waarna Raffles zich om half acht gereed maakte op zijn beurt Henderson te gaan afllossen. Hij vermomde zich snel, trok een eenvoudig chauffeursuniform aan en nam afscheid van Brand met de woorden :

— Wanneer ik om half drie niet terug ben, dan is dat een bewijs, dat zij uit zijn gereden en dat ik hen gevolgd ben. Maar in ieder geval hoef je niet op

mij te wachten, dat spreekt van zelf.

Nog een handdruk en daarna ging Raffles weg, vol goede moed. Hij vond Henderson op de afgesproken plek, met de handen in de zakken, zijn pijp tussen zijn tanden. Raffles had niet veel tijd besteed aan zijn vermomming en toch duurde het nog tamelijk lang voor hij Henderson had kunnen overtuigen dat hij inderdaad met Lord William Aberdeen te doen had.

— Heb je iets gezien, James ?

— Zij zijn uitgereden, mylord, antwoordde de reus.

— Werkelijk ? vroeg Raffles levendig. Waarheen ?

— Naar een modeshow, mylord, antwoordde Henderson kalm. Het was aan het Strand, niet ver van het Savoyhotel, zij zijn zeker geen half uur weg geweest. Ik was er dadelijk bij met de auto, zodra ik hun eigen wagen zag voorrijden en een half uur later kon ik hem weer

in de garage zetten.

— Zijn ze niet uitgereden om in de stad te dineren ?

— Nee, mylord.

— Het is goed, James, je kunt inrukken. Ik neem je post over. Geef mij het regu.

— Hebt u mij vannacht nog nodig ?

— Nee, Henderson, je kunt naar huis gaan en op de gewone tijd gaan slapen.

De schemering begon al te vallen, toen Henderson vertrok. Raffles maakte het zich zo gemakkelijk mogelijk en ging zitten op de rand van de lage tuinmuur die om de tuin van een van de prachtige herenhuizen heen liep.

Maar zijn rust zou slechts heel kort duren. Want het was net acht uur, toen hij de brede deuren zag opengaan van de garage naast het huis van Murray en daaruit een kleine sportwagen, een zogenaamde two-seater zag te voorschijn komen.

HOOFDSTUK VII

DE GEVANGENE

Raffles treuzelde geen ogenblik, maar rende dadelijk de zijstraat binnen, liep de garage in, toonde zijn regu en reed zelf zo vlug hij kon de auto naar buiten. Hij reed hem echter maar zover, dat hij juist om de hoek van de zijstraat het huis van Murray in het oog kon houden.

De sportwagen, een helder groene auto, stond stil voor het tegelpad, dat naar de huisdeur liep. De chauffeur was uitgestapt en stond met de handen op de rug naast het portier.

Daarna ging de huisdeur open en Murray verscheen, of wie het dan anders mocht zijn. Hij was in gezelschap van Adèle, die haar handschoenen dichtknoopte. In de helder verlichte hall was even de gedaante zichtbaar van de bediende, die de deur achter zijn meester sloot.

Toen kwam het paar langs het tegelpad door de voortuin en ging in de auto zitten. Murray kroop achter het stuur en Adèle ging naast hem zitten. De chauffeur klapte het portier dicht, nam zijn pet af, keek even toe hoe de wagen wegreed en ging toen weer naar zijn ga-

rage.

Raffles echter had dadelijk zijn eigen wagen gestart en begon de groene wagen te volgen. De two-seater reed Maiden Lane uit, volgde Shandostreet en bereikte aldus Charing Cross Road, de brede verkeersweg, die een groot gedeelte van de Londense City doorsnijdt.

Het verkeer was op dit ogenblik erg druk, want de schouwburgen gingen aan. Maar juist door die drukte had Raffles niet veel moeite de auto te volgen, zonder dat er iets van gemerkt werd, want Murray had al zijn aandacht nodig om zijn wagen door het gewoel te sturen.

Langzamerhand begon het donker te worden, toen de auto Tottenham Court Road insloeg, die ligt in het verlengde van de net genoemde straat.

In een rechte lijn ging het steeds verder langs Hampstead Road, de Highstreet, Keftish Townstreet.

Het was volkomen donker toen de groene auto het station van Kentish Town bereikte en High Gate Road insloeg. De rit had al twee uren aan een

stuk geduurd in de snelst mogelijke vaart en een paar keer had Raffles gevaar gelopen de groene auto uit het oog te verliezen.

Hij had nu een van de noordelijke voorsteden bereikt, waar de wegen heel breed waren, maar de verlichting lang niet zo goed als die in de stad met haar vele bioscopen, teaters, café's, winkel-etages, om nog te zwijgen van de talrijke lichtreklames.

Men was nu het reusachtige cricket-terrein genaderd, dat zich ten westen van de High Gate Road uitstrekt en waar gemakkelijk een dertigtal wedstrijden tegelijk kunnen worden gespeeld, zonder dat de spelers elkaar in het minst zouden hinderen. In het zuiden wordt dit ontzaglijke terrein begrensd door de spoorbaan en aan de kant van High Gate Road staan een half dozijn landhuizen en kleine villa's.

De groene auto reed nog enige tijd door, maar plotseling hoorde Raffles het gebrom van de motor niet meer. Onmiddellijk remde hij, stopte en doofde de lichten. Op een afstand van ongeveer vijftig meter meende hij, bij het licht van een straatlantaarn, de groene auto te zien stilstaan.

Hij zag echter nergens een huis. Wel lag er aan de linkerkant een laan te oordelen naar de dubbele rij bomen, waarvan Raffles de kruinen tegen de donkerblauwe lucht zag afsteken.

Een ogenblik later echter kwam de groene auto weer in beweging en Raffles bracht dadelijk zijn eigen wagen ook weer op gang. Raffles zag hoe de auto de eerste zijlaan insloeg en hij waagde het erop, hetzelfde te doen, terwijl hij zijn koplampen uit liet. Het was een gladde macadamweg en zijn auto rolde bijna geruisloos verder.

Van de groene auto was zo goed als niets meer te zien, want sedert enige ogenblikken was het achterlicht, dat het nummerbord moest verlichten, gedoofd. Maar Raffles had een prima gehoor en hij kon aan het gonzen van de auto horen, dat de auto opnieuw van richting was veranderd en nu de tweede zijweg

was ingeslagen. Enige ogenblikken later bereikte hij zelf een zijweg en aan het eind daarvan zag hij vaag het dak van een eenzaam gelegen landhuis boven de bomen uitsteken.

Hij begreep, dat hij het doel van de reis bereikt had. Hij reed de auto enige tientallen meters voorbij de zijweg, zette hem zover mogelijk in de berm en stapte toen uit. Hij rende de zijweg in en hoorde nog altijd duidelijk het zachte gegrom van de groene auto, die nu langzaam reed.

Zijn lichte voetstappen waren onhoorbaar, want hij liep over de grasrand, die de smalle zijweg, waar twee auto's elkander slechts met de grootste moeite hadden kunnen passeren, aan weerskanten omzoomde.

Plotseling zweeg het gegrom van de motor. Raffles kon de omtrekken van de kleine wagen onduidelijk onderscheiden. De auto stond stil op 'n soort voorpleintje of erf, waar hij straks met moeite zou kunnen keren om de terugweg te aanvaarden. Ook de koplampen waren gedoofd. Het was hier erg stil en geen levende ziel was er te zien.

Raffles keek naar het huis en zag dat het de zijweg als het ware afsloot en dat deze zich niet aan de achterkant van het huis voortzette. Links en rechts strekte zich een grote tuin met hoog opgaand geboomte uit. Raffles sloop zo dicht mogelijk bij en verstopte zich achter de stam van een zware eik.

De man en de vrouw waren al uitgestapt en de man had de deur geopend. Een sleutel knarste in het slot en toen waren beiden verdwenen. Een ogenblik stond Raffles in tweestrijd en toen holde hij op het huis toe. Hij zorgde echter, dat hij niet gezien kon worden door een van de ramen, waarvan er zich drie aan de voorkant van het huis gelijkvloers bevonden en vier op de eerste en enige verdieping.

Maar toen hij duidelijker toekeek, bemerkte hij dat die voorzorg overbodig was, want alle ramen waren met luiken gesloten.

Zich zo diep mogelijk bukkend, sloop

hij snel om het huis heen, om naar een plek te zoeken, waar hij het gemakkelijkst kon binnendringen. Het huis bleek een achterdeur te hebben, maar daar Raffles niet wist waar de man en de vrouw zich op dat ogenblik bevonden, durfde hij het er niet op wagen, deze deur te forceren.

Hij luisterde even en hoorde achter de deur snelle voetstappen. Hij keek naar boven en zocht naar een middel om het dak te bereiken, waarin hij aan de voorkant net een schuin dakvenster had ontdekt, een van die vensters, die men met behulp van een ijzeren stang, van haken voorzien, kan openen of sluiten. En spoedig had hij dat middel gevonden.

Dicht naast de zijmuur van het huis stond een boom, waarvan de takken gedeeltelijk over het dak hingen. Raffles aarzelde geen ogenblik, maar klauterde als een kat in de boom, ging schrijlings op een van de takken zitten en bevond zich een ogenblik later op het schuine, met riet gedekte dak. Het was niet zo gemakkelijk het raam te bereiken, maar Raffles slaagde er toch in en het viel hem al heel gemakkelijk het te openen. Hij liet zich naar binnen glijden en stond op een pikdonkere vliering.

Even stond hij luisterend stil. Opnieuw hoorde hij de voetstappen nu beneden zich en daarop het openen van een deur, die op haar grendels piepte.

Raffles haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en een ogenblik later verlichtte het schijnsel de grote vliering, waar niets anders te zien was dan een paar vaten en kisten. En een van die kisten trok dadelijk de aandacht van Raffles. Hij meende dat withouten ding al eerder te hebben gezien, niet lang geleden. Ja zeker, het was de boekenkist, waarin op de noodlottige nacht de ongelukkige Murray werd vervoerd; daar was nu niet langer twijfel aan mogelijk.

In de hoek van de vliering begon de smalle trap naar beneden. Raffles ging naar beneden en was nu op de eerste verdieping. En al lag er nergens een

loper op de trappen, een muus zou zeker meer leven hebben gemaakt dan de Gentleman Dief, toen hij naar beneden ging. Hij stond nu in de vrij brede gang, die het huis van voor tot achter doorsneed en voor- en achterdeur met elkaar verbond. Hij had zijn lantaarn gedooft en een zwak schijnsel trok dadelijk zijn blik; het drong door onder de reet van een zware deur, ongeveer in het midden van de gang.

Raffles greep voorzichtig de knop en probeerde de deur te openen. Zij bleek echter op slot te zijn. Toen bukte hij zich en bemerkte dat er tussen deur en drempel een kier was van minstens twee centimeter breed.

Hij ging plat op de vloer liggen en keek door de reet, maar hij zag niets anders dan een grijze steen, blijkbaar de bovenste trede van de trap, die naar de kelder voerde. Hij probeerde enig geluid op te vangen, maar ook hierin slaagde hij niet. Toen aarzelde hij niet langer. Hij richtte zich weer op, haalde enige fijne lopers uit een leren etui en begon het slot te bewerken. Het was een heel eenvoudige constructie en binnen enige seconden kon Raffles de deur naar zich toetrekken.

Hij bleef even luisterend staan, maar toen hij niets hoorde, begon hij met de grootste voorzichtigheid, na zijn revolver te hebben getrokken, de stenen keldertrap af te dalen. Hij zag nu in een ruimte, die vrij helder verlicht werd door een elektrisch lampje met een porseleinen reflector, in het midden van de zoldering opgehangen. Schuin tegenover de trap was een tweede deur, met ijzeren balken beslagen en voorzien van twee geweldig grote ijzeren grendels. De deur was zo dik als een vuist, een echte gevangenisdeur, dacht Raffles.

Zij stond op een kier en Raffles kon nu heel duidelijk de gedempte en driftige stemmen horen van de mensen achter de deur.

— Luister eens, Murray, klonk de stem van Adèle. Wees niet halsstarrig, het is in je eigen belang. Je moet wel weten wat je doet. Bedenk wel, dat wij

vast van plan zijn tot het uiterste te gaan om je te dwingen, heb je mij goed begrepen, tot het uiterste.

— Laat mij maar eens begaan, Adèle, klonk de stem van Lindley, die hees was van woede. Je zult toegeven, Murray, of bij God je overleeft het niet. Bedenk, dat wij alle troeven in handen hebben. Twee dagen heb ik nu mijn rol gespeeld en niemand twijfelt er een sekonde aan. of ik ben werkelijk Adolph Murray, de bankier. Zelfs je eigen bedienden hebben het bedrog niet bemerkt. Ik heb dus niets anders te doen dan je een kogel door het hoofd te jagen en ik kan mij meester maken van je fortuin ; ik kan in al je rechten treden.

— Dat durft je niet ! gilde een woevende stem, die Raffles direkt als die van de bankier herkende. Daarvoor ben je te laf, Lindley, je durft mij niet kapot te maken, anders had je het al lang gedaan. En ik weiger. Ik zal dat stuk niet tekenen, waarmee ik Adèle de vrijheid terug geef en haar bovendien een kolos-saal fortuin uitbetaal. Jullie zouden mij uitlachen als ik het deed. Ik zal jullie laten zien, wie nog altijd de baas is, al zit ik hier nog altijd gevangen. O, ik begrijp wat je zoudt doen : zodra Adèle het geld had, zouden jullie naar Zuid-Amerika vluchten en ik zou mij zelf vervloeken wegens mijn dwaasheid. Nee, liever laat ik mij doden.

— Zo... zo... dat had ik werkelijk niet van hem gedacht, mompelde Raffles nu zacht voor zich heen. Hij stijgt een beetje in mijn achting en ik zal hem duizend pond sterling minder afnemen dan ik van plan was.

Toen klonk weer de hese stem van Lindley, die op dreigende toon zei :

— Je tart ons dus ? Je wilt niet inzien dat je het hoofd zult moeten buk-

ken ? Je wilt niet toegeven dat wij je de baas zijn ? Je gelooft dat ik er geen einde aan zal durven maken ; neem je in acht ; terg mij niet. Daar ligt je vuilpen ; je hebt hier het formulier van overdracht van je vermogen. Je schrijft dus de brief aan je notaris, je tekent het stuk en dat binnen vier dagen, of je hebt de langste tijd geleefd. Je vergist je, Murray, als je denkt dat het mij aan moed ontbreekt om er een eind aan te maken, dat is alles wat ik je te zeggen heb.

— Ik weiger en zal blijven weigeren, al kost het mijn leven. Laat mij alleen en loop naar de hel.

Raffles begreep dat het tijd was om zich in veiligheid te brengen. Ieder ogenblik kon het misdadige paar verschijnen. Hij wipte vlug de hardstenen trap op, sloop de gang in en deed de deur weer op slot.

Hij verliet het huis langs de achterdeur en juist toen hij het achtererf bereikt had, hoorde hij daarbinnen voetstappen, gevolgd door het driftig openen van de voordeur.

Even werden er op gedempte toon driftige woorden gewisseld en Raffles hoorde duidelijk de stem van Adèle Murray, die minachtend zei :

— Je bent geen kerel, waarom al die omslag ? Wij hadden er direkt een einde aan moeten maken.

— Wij zullen nog vier dagen wachten. Het is beter dat...

Het volgende ging voor Raffles verloren.

Haastige voetstappen verwijderden zich en even later klonk het starten van de motor. Een portier ging open en dicht, wielen knarsten over grind en Raffles hoorde hoe de auto wegreed, langs dezelfde weg als hij gekomen was.

HOOFDSTUK VIII.

DE VERLOREN ZOON

Het was omstreeks tien uur in de ochtend toen er een taxi stopte voor het huis van Murray in Maiden Lane. Er stapte een heer uit, die enige woorden met de chauffeur sprak en toen haastig naar de voordeur liep. Hij belde aan en de deur werd geopend door een bediende, die echter terug deinsde, toen hij hem zag en hem met open mond bleef aanstaren.

— Mijnheer Murray, ik wist niet... ik dacht...

— Wat is er, Cherry ? vroeg de bezoeker glimlachend. Waarom kijk je mij zo verwonderd aan ?

— Welnu, kun je niet uit je woorden komen ? Wat dacht je nu eigenlijk ?

— Ik dacht, dat ik u nog geen tien minuten geleden in uw werkkamer had gezien, hakte de bediende.

Murray was naar binnen gestapt en had hoed en jas aan Cherry gegeven, die deze dadelijk in de hall aan de kapstok hing. Murray haalde een étui uit zijn zak en nam daaruit een zakkammetje, waarmede hij zijn haar in orde maakte voor de spiegel, die in de hall hing en ging toen zacht fluitend de trap op, die naar de eerste verdieping voerde. Op het portaal kwam hem een tweede bediende tegen, die zich verschrikt tegen de muur aandrukte en een kreet van verbazing, ja van ontzetting nauwelijks kon onderdrukken.

— Wat heb je, Philip ? Wat scheelt je, kerel ? vroeg Murray verwonderd. Je kijkt mij aan alsof je een spook ziet.

— Mijnheer moet mij niet kwalijk nemen, maar ik kom net uit de werkkamer en...

— En ?

— En daar zat u achter het bureau.

— En schrik je daar zo van ? Nu loop ik hier. Is mevrouw al op ?

— Of mevrouw al op is, mijnheer ? Maar u heeft nog geen half uur geleden met haar ontbeten ?

— Dat is waar, dat vergat ik. Het gaat hard achteruit met mijn geheugen. Wat ik zeggen wil, zorg dat over een half uur de auto voor is.

En hij ging verder. Hij legde de hand op de kruik van de deur van de particuliere werkkamer en glimlachte even voor zich heen. Toen ging de deur open en hij stond in de kamer. Achter het zware schrijfbureau zat een man, blijkbaar druk aan het werk geweest, maar die op het zachte gerucht van de opengaande deur omkeek. Hij rees half uit zijn stoel op, werd krijtwit en liet toen een sissende klank horen, die het midden hield tussen een vloek en een verwensing.

— Ja, dat is een onverwachte ontmoeting, Lindley, begon Murray op zachte toon. Het leven is vol van die verrassingen, die niet altijd even plezierig zijn. Nee, laat die la maar dicht ; ik weet wel wat er in ligt.

Hij was met een paar stappen bij het bureau en nu glansde in zijn rechtervuist de loop van een revolver, die dreigend in de richting van het hoofd van de bedrieger wees. Met een vlugge beweging trok Murray de rechterlade van het schrijfbureau open en nam er een kleine browning uit, die hij in zijn eigen zak liet glijden.

— Ik zou niet graag willen dat je mij met mijn eigen browning door het hoofd zoudt schieten. Zo, nu kunnen wij meer op ons gemak met elkaar praten.

Murray had een stoel naar zich toegetrokken, ging zitten, sloeg het ene been over het andere en keek Lindley

aandachtig aan.

— Ik moet zeggen dat de gelijkenis bedrieglijk is. Het is alsof ik mijzelf in een spiegel zie. Ja, beste neef, het is waar, dat wij altijd veel op elkaar geleken hebben en met die baard ben je eenvoudig niet van mij te onderscheiden. Mijn compliment.

Lindley had nog geen vinger verroerd en bleef zitten, terwijl hij Murray aankeek, alsof hij een spook zag. Toen ging zijn blik naar het telefoontoestel, dat onder het bereik van zijn hand op het bureau stond. Maar Murray had die blik gevolgd en zei schouderophalend :

— Wat kun je toch wel van die telefoon wensen ? Je verbeeldt je toch zeker niet dat hij je redden kan ? Ik verzeker je, dat hij zal worden gebruikt, maar niet op de manier, die jij je voorstelt. Overigens, het is knap gedaan, dat moet ik zeggen. En misschien zou het wel gelukt zijn ook, als het maar een paar dagen langer had kunnen duren. Maar een gevangenis, beste Lindley, is niet altijd betrouwbaar en soms kan men er uit ontsnappen. En vertel mij nu eens hoe mijn lieve echtgenote het maakt.

— Geen antwoord ? ging Murray verder. Nu, ik denk wel, dat madame zich in de best mogelijke gezondheid bevindt, want ik herinner mij nu, dat ik haar heb zien uitrijden in de kleine auto, juist toen ik het huis wilde binnengaan. Nu, op die manier zal zij tenminste geen getuige hoeven te zijn van een heel onaangenaam voorval, dat zich hier zal afspeelen.

En met een vlugge beweging stond Murray op en had het volgende ogenblik met de linkerhand de telefoon opgenomen, terwijl de rechter de revolver omklemd bleef houden, waarvan de loop met dodelijke juistheid op het voorhoofd van Lindley gericht was.

Murray draaide een nummer en zei :

— Met Scotland Yard, juffrouw ?... Ja, dank u... met de hoofdinspectie, als u belieft...

Er volgde een korte pauze en toen klonk het opnieuw :

— Spreek ik met hoofdinspecteur

Baxter ? Des te beter. U spreekt met Adolph Murray, bankier, Maiden Lane. Ja juist, dezelfde. Wees zo goed direkt een inspekteur en een paar rechercheurs te zenden, die zich in mijn huis moeten meester maken, blijf zitten, schavuit, of ik schiet ! Nee, mijnheer Baxter, dat was niet tegen u ; er bevindt zich hier in mijn kamer een sluwe bedrieger, die mij naar het leven heeft gestaan en mijn plaats heeft ingenomen. Ik verzoek u hem onmiddellijk te laten arresteren, maar vlug een beetje, de rest zal ik wel aan de inspekteur mondeling meedelen.

Murray legde de hoorn op de haak en zei tot Lindley :

— Het is de droevige waarheid, lieve neef, je rol is uitgespeeld. Het was een korte vreugde en de overgang van deze rijkdom, deze weelde naar de gevangenis, zal je wel zwaar vallen. Wat zoek je in je zakken, man ? Leg je handen op tafel, als je niet wilt, dat de trekker van mijn revolver overgaat. Weet je niet, schurk, dat je mij mijn vrouw hebt ontstolen ?

— Beklaag je over alles, maar beklag je niet daarover, riep Lindley op nijldige toon. Je hield haar alleen bij je, gedreven door je wraakzucht en omdat je haar de vrijheid niet gunde, ofwel in halve armoede.

— Dan had zij die halve armoede moeten aanvaarden, antwoordde Murray koel. Als zij niet meer van me houdt, als ze aan jou de voorkeur geeft, dan had je op je moeten nemen hard voor haar te werken en zij had zich tevreden moeten stellen met een eenvoudig leven. Maar hoe kan ik zo praten ; je bent altijd een lulak, een verkwister en een schurk geweest. Ik bedoel hier verder niets onaangenaams mee, maar het is de zuivere waarheid.

Lindley tot het uiterste geprikkeld door deze toon wilde opstaan, om zich op Murray te werpen, maar deze hoefde maar een kleine beweging met de revolver te maken, om hem te dwingen weer achter het schrijfbureau te gaan zitten.

Op dat ogenblik werd er aan de deur

geklopt en Philip kwam het vertrek binnen. De oude man bleef als door de bliksem getroffen staan, toen hij daar de beide mannen zag zitten, op elkaar lijkend als twee druppels water en zijn knieën knikten toen hij stamelde, ontsteld van de een naar de ander kijkend:

— Mijnheer Murray, daar zijn ze van de politie.

— Laat maar binnen komen, Philip, antwoordde Murray opgewekt. De heren zijn welkom.

De bediende trad opzij en verschaftte aldus toegang aan een krachtig gebouwd inspekteur van politie, vergezeld door twee rechercheurs in burger. De inspekteur trad binnen, maar bleef dadelijk verbaasd staan, blijkbaar niet wetende tot wie hij zich moest richten. Daar de logica hem echter moest duidelijk maken, dat de man met de revolver getelefoneerd had, wendde hij zich tot deze en vroeg :

— Heb ik het genoeg met mijnheer Murray te spreken ?

— Die ben ik, mijnheer. Ik heb net naar Scotland Yard getelefoneerd en hoofd-inspekteur Baxter zal u wel hebben medegedeeld wat de zaak is. Die man daar, mijn neef, Robert Lindley geheten, heeft enige dagen geleden een aanslag op mij gepleegd en van de grote gelijkenis met mij misbruik gemaakt om hier mijn plaats in te nemen. U kunt naar de woning van Lindley gaan en daar van zijn bediende horen, dat zijn meester zogenaamd de stad uit is. Ik sprak daar van een treffende gelijkenis, maar één ding bezit ik, wat Lindley heeft moeten namaken, mijn baard. Overtuig u, alstublieft dat de zijne vals is. En als u het zelf liever niet doet, zie daar dan...!

Murray was al op Lindley toegelopen. Bliksemsnel pakte hij de baard vlak bij het oor beet en trok hem met een snelle beweging gedeeltelijk van het gezicht van de bedrieger, die onwillekeurig een kreet van pijn had geslaakt, want de baard zat stevig vast geplakt op zijn gezicht.

De inspekteur wierp Lindley een veel-

zeggende blik toe en kwam 'n paar stappen naderbij, als om hem goed in het oog te kunnen houden. De beide rechercheurs hadden zich bij de twee deuren geplaatst en ontsnappen was nu niet meer mogelijk.

— Hoe luidt de beschuldiging ? zo wendde de inspekteur zich tot Murray.

— Vrijheidsberoving, aanslag op het leven van een bloedverwant en bedrog, dat is voorlopig alles, antwoordde Murray. Mijn neef heeft nog meer op zijn kerfstok, maar dat zijn familie zaken, die voorlopig niemand aangaan. Neem hem mee, laat hij zich op het bureau van die baard ontdoen, vergelijk hem met de foto's, die er van hem bestaan en zie dan of hij Lindley is of niet. Wat mijn bewijzen betreft, ik heb ze in overvloed. Ik zal de plek aanwijzen waar men mij gevangen heeft gehouden, zelfs de kist, waarin men mij heeft overgebracht en die mijn bedienden hier in huis hebben moeten zien, dat kan niet anders. En een grondig onderzoek zal ook wel het giftige goedje aan het licht brengen, waarmee men mij bewusteloos heeft gemaakt.

— Uw beschuldiging is formeel en dus ben ik verplicht, volgens de wet, deze man in verzekerde bewaring te brengen, antwoordde de inspekteur. Ik heb een auto beneden.

Hij stapte op Lindley toe en beval op korte toon :

— Volg mij, mijnheer.

Met gebogen hoofd liep Lindley naar de deur, de beide rechercheurs op zijn hielen. Maar hij had ze nog niet bereikt, toen Murray riep :

— Zeg, ben je soms van plan er met mijn sleutels vandoor te gaan ? Ik zou erg graag mijn brandkas eens onderzoeken.

Een van de rechercheurs had zijn handen al in een van de zakken van de gearresteerde gestoken en haalde er nu een sleutelbos uit, die hij Murray ter hand stelde.

— Zo is het goed, bromde deze en hij wendde zich om en nam geen notitie meer van zijn neef.

De deur sloeg dicht.

Toen keerde hij haastig naar het bureau terug, ging zitten, bladerde enige tijd in de boeken onder zijn bereik, stond weer op en opende de brandkast met een van de sleutels. Hij doorzocht zorgvuldig de inhoud van de kast en bromde voor zich heen :

— Hij schijnt, gelukkig, niet veel gestolen te hebben. Dat had er ook nog aan ontbroken. Over een kwartier zal de auto wel voorstaan. Ik ben benieuwd of ik mevrouw Murray nog te zien zal krijgen.

Hij stond even in gedachten, liep naar het bureau en belde. Een ogenblik later stapte Philip binnen, die nog niet hersteld scheen te zijn van de schrik en die blijkbaar getuige was geweest van het wegvoeren van de bedrieger.

— Breng eens even een van mijn koffers, beval Murray.

— Ja, mijnheer. Gaat mijnheer op reis ?

— Ja, Philip. Een dringende zaak roept mij van huis. Is mevrouw al terug van haar autorit ?

— Nog niet, mijnheer.

— Heb je de chauffeur gewaar-schuwd ?

— Zeker, mijnheer.

— Ga dan maar vlug.

Philip ging heen en kwam enige ogenblikken later terug met een mooi leren koffer.

— Moet ik het niet voor mijnheer pakken ? vroeg hij verwonderd.

— Dat zal ik zelf wel doen, Philip.

Hij wachtte tot de bediende het vertrek had verlaten en begon toen de inhoud van de brandkast, bankbiljetten, goudgeld en pakketten aandelen in verschillende ondernemingen in de koffer te pakken, die hij daarna sloot en op het blad van het bureau zette. Hij keek op zijn horloge, pakte de koffer, drukte zijn hoed op het hoofd en wilde weggaan. Maar juist ging de deur open en Adèle Murray kwam binnen. Ze was nog bezig met haar handschoenen uit te doen en er lag een trek van verbazing op haar gezicht, toen hij zei :

— Wat vertelt Philip mij daar, Robert ? Wil je op reis gaan ?

— Dat wil ik inderdaad, schatje, antwoorde Murray zoetsappig.

— Toch niet voor lang, hoop ik ? Hoe ben je daar plotseling op gekomen ? Waar wil je heen ? vroeg Adèle opgewonden. Wat doe je vreemd, Robert.

Haar blikken gingen naar de brandkast, waarvan de deur wijd was blijven openstaan en zij werd erg bleek toen zij stamelde :

— Je wilt dus... vluchten ? Je wilt dus zonder mij vertrekken ? Wat betekent die lege kast ? Zij was vanmorgen nog helemaal vol.

— Dat was ze ook, schatje en ik heb haar leeg gemaakt.

— Waarom ? Waarom pijnig je mij zo ? Wat is er toch gebeurd ? Wat kijk je mij vreemd aan. Je bent helemaal veranderd. Houd je niet meer van me ?

Zij was op Murray toegerend en sloeg beide armen om zijn hals. Maar plotseling deinsde zij terug en keek met starrende blik naar een van de vingers van Murray, waaraan een zware regelring prijkte.

— Die ring... stotterde zij op hese toon.

— En ?

— Hoe kom je daaraan ? Adolph heeft hem in de laatste jaren onmogelijk weer van zijn vingers kunnen schuiven.

Zij kreeg geen antwoord. Toen hief zij de ogen naar het gezicht van de man op, duwde hem iets van zich af, bleker dan een laken en wankelde toen achteruit. Zonder een woord te zeggen liet zij zich op een stoel vallen, handenwringend en terwijl zij Murray met een schuwe blik bleef aankijken.

Maar plotseling sprong Adèle op, met vlammeende ogen en ging op Murray toe.

— Wat heb je met... met hem gedaan ? vroeg zij op schorre toon.

— Met Lindley ? Wees gerust, hij is in veiligheid. Ik wil daarmee zeggen dat hij veilig zit opgesloten.

— En ik ? Wat doe je met mij ? Waarom laat je mij niet in de gevangenis gooien ?

— Dat is mijn werk niet. Maar ik twijfel er niet aan of je zult er toch wel belanden, ook al is het niet op mijn aanklacht.

— Wil je zeggen dat Lindley mij zal verraden ? stamelde de schuldige vrouw.

— Hij zal geen sekonde aarzelen, als het kan helpen om zichzelf een beetje te ontlasten, om zijn aandeel aan de schuld te verkleinen, antwoorde Murray koud. Jij schijnt mijn neef nog niet goed te kennen, hij is een laffe schurk, harteloos en alleen op zijn eigen voordeel bedacht.

Murray had op zijn polshorloge gekeken en riep nu uit :

— Maar het is tijd, dat ik vertrek. Ik heb geen minuut te verliezen. En als je ooit mocht hertrouwen, dan wens ik je echtgenoot een even sterk gestel als het mijne.

Hij maakte een bulging en verdween.

Onbeweeglijk bleef Adèle midden in het vertrek staan. Het was alsof er een nevel over haar geest trok. Zij begreep niets van het vreemde gedrag van haar echtgenoot.

Eensklaps greep een grote angst haar aan. Zij zag zich al in de cel opgesloten, voor de rechter staan, zij hoorde zijn dreigende stem, die haar veroordeelde tot een langdurige gevangenisstraf. Zij rende naar haar boudoir om daar in allerijl een kleine koffer te pakken.

En terwijl zij daarmee bezig was, vloog de deur open, Murray stond op de drempel... De vrouw richtte zich op, slaakte een kreet van verbazing en schrik en riep :

— Ben je nu al terug, Adolph ? Je gaat dus niet op reis ?

— Terug ? Op reis ? herhaalde de bankier op een toon van woede. Waar praat je over ? Ik ben hier toch nog niet geweest ? Maar ik zie het al, je moet in het komplot geweest zijn. Jij hebt die twee bandieten gewaarschuwd, zo hebben zij mijn verblijfplaats kunnen ontdekken. Zij hebben mij vastgehouden en pas een kwartier geleden werd ik in vrijheid gesteld. Ik kom uit mijn werkkamer, mijn brandkast is leeg.

Hooft u mij, mevrouw. Er is geen penny meer in te vinden ; er moet voor een bedrag van minstens dertigduizend pond sterling gestolen zijn.

— Je bent toch geen half uur geleden hier geweest ? Je hebt toch met mij gesproken ? Je bent vertrokken met je eigen koffer in de hand, ik heb je in onze eigen auto zien wegrijden.

— Maak mij niet dol, vrouw. Ik zeg je, dat ik nog geen kwartier geleden gevangen zat in een huis dat ik niet zou kunnen terugvinden, ook al bood je mij een fortuin. Ik ben geblinddoekt door een onderaardse gang gevoerd, ik ben in mijn hand geprikt met een injectie-spijtel, ik moet bewusteloos geworden zijn, want toen ik weer bijkwam, zat ik op een bank in het Sint Jamespark. Geloof je mij of geloof je mij niet ?

— Laat mij je hand zien, stamelde Adèle, die op het punt stond, ondanks haar geestkracht, in zwijm te vallen.

— Je wilt mijn zegelring zien ? Die heeft een van die sluwe bandieten van mijn vinger gevijld om hem zelf te kunnen aandoen. Hier, kijk maar, de lichtrode vlek is duidelijk zichtbaar.

Er viel niet aan te twijfelen : de ringvinger vertoonde onder de middelste knokkel een brede, lichtrode, cirkelvormige indruk, daar, waar jarenlang de zegelring gekneld had.

— Maar wie was dan de man, die net hier was ? vroeg Adèle met bevende lippen.

— Dat is natuurlijk een van die bedriegers geweest, bromde Murray woedend. En zeg mij nu waar die vervloekte Lindley is. Ik wil hem eens zeggen wat ik van hem denk. Probeer je min-

naar niet te beschermen of het zal je slecht vergaan.

— Maar weet je dan niet, dat hij in de gevangenis zit ? Hij is een half uur geleden gearresteerd, op aanwijzing van de man, die jouw rol heeft gespeeld.

Dat was zelfs voor Murray te veel. Hij liet zich op een stoel neervallen, begroef zijn hoofd in zijn handen en steunde :

— Dat is om gek te worden. Er zijn dus wel geteld drie Murray's geweest, maar de twee stommelingen van dat stel waren Lindley en ik, dat is zeker. Nu, het doet mij in ieder geval plezier, dat ~~de man die mij bedrogen heeft~~ tevens Lindley de gevangenis heeft ingedraaid. Hij krijgt zijn verdiende loon en ik zal hem niet sparen.

— En ik, wat moet ik ? riep Adèle woest.

— U begrijpt wel, mevrouw, dat ik van dit oogenblik af geen vrouw meer naast mij zal dulden, die mij bijna vermoord heeft. Je kunt op je minnaar wachten en hem trouwen, als hij uit de gevangenis ontslagen wordt ; tenminste wanneer hij je niet aanklaagt. En wanneer je dat soms te lang mocht duren, wel, dan kunt je voor mijn part naar de duivel lopen.

En met deze wens, die, ieder verband tussen de beide echgenoten verbrak, verliet Murray het vertrek en sloeg de deur hard achter zich dicht.

Pas de volgende dag hoorde hij, dat de man, die hem eerst bevrijd en daarna volgens alle regelen der kunst bestolen had, John Raffles, de Gentleman-Dief, was geweest.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Varkens en Juwelen

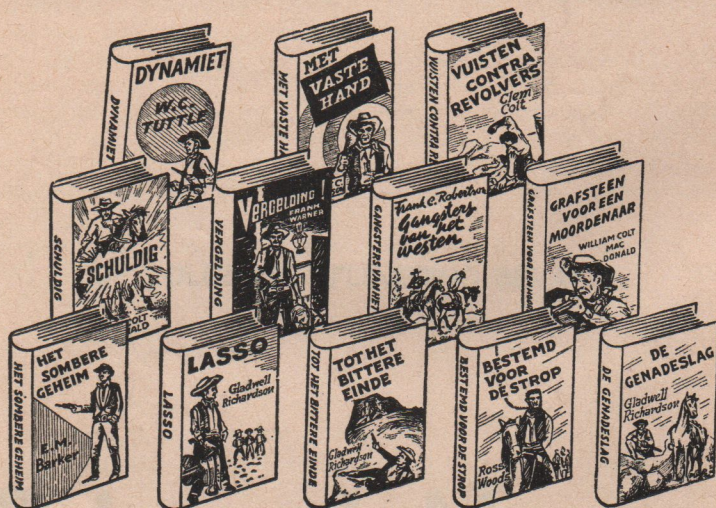
Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266